

Landbruks- og matdepartementet
PB. 8007 Dep.
0030 Oslo

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2006/143	Doknr.: 217
Mottatt: 24 MAI 2006 MP/SDD	
Saksbeh.: MBB	Ark.: 713
KOB:	Avskr.:

Vår referanse:

Deres referanse:
200600143

Dato:
15. mai 2006

Høringsinnspill til endring av lov av 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet helsepersonell

Dyrebeskyttelsen Norge viser til Landbruks- og matdepartementets høringsnotat av 15. februar 2006, og takker for anledningen til å gi innspill til denne lovendringen.

Dyrebeskyttelsen Norge er opptatt av dyrs helse og velferd, og en tilfredsstillende veterinærdekning på nasjonalt nivå er avgjørende for å sikre dyrevelferden.

Dyrebeskyttelsen Norge kan se fordelene ved at ansvaret for veterinærdekning og -vakt legges på kommunalt nivå, slik at tjenestene – slik det står i høringsnotatet – ”forvaltes så nær brukerne som mulig”. Samtidig bør det overordnede ansvaret fremdeles være statlig. Det er flere grunner til dette.

Avtalebasert vaktordning

At departementet nå ønsker å fjerne veterinærenes plikt til å delta i vaktordningen og erstatter dette med en frivillig avtale mellom kommune og den aktuelle veterinær, virker lite hensiktsmessig. Med en avtaleordning som kun baseres på frivillighet vil man risikere at veterinærdekningen svekkes ytterligere, spesielt i områder/kommuner med lange strekninger og lav befolkningstetthet og veterinærdekning.

Dyrebeskyttelsen Norge ser det derfor som hensiktsmessig å beholde formuleringen i § 26, punkt 2, som tar høyde for at frivillig innsats ikke nødvendigvis alltid kan være til stede, og at det offentlige da kan pålegge dyrehelsepersonell å delta i vaktordningen. Dette for å sikre *dyr* tilgang til dyrehelsepersonell i akutte situasjoner.

Tilfredsstillende tilgang

Det legges til grunn en ”tilfredsstillende tilgang”. Dyrebeskyttelsen Norge mener at det fort vil kunne oppstå spørsmål om hva som er tilfredsstillende tilgang på tjenester. Det bør derfor utarbeides en risikovurdering som legges til grunn, med nøye utarbeidede faktorer.

Dyrebeskyttelsen Norge er for eksempel enig i at tilgangen på klinisk veterinærvakt må være døgnkontinuerlig for å kunne anses tilfredsstillende.

Det er også viktig at vaktområdene ikke blir for store. Det må nedfelles maksimumskrav for områder som veterinærer enkelt kan betjene for at syke dyr skal få hjelp i tide.

Kravene for ”tilfredsstillende tilgang” må nedfelles i lov eller forskrifts form, slik at det blir et enhetlig og forutsigbart tilbud i hele landet.

Slike tjenester må gjelde alle dyr, inklusive akvakultur.

Dekking av kostnader

Staten må garantere dekking av merutgifter for kommunene i forbindelse med overføring av ansvaret for en landsdekkende veterinærdekning og -vakt. Det vil være uakseptabelt å overføre ansvaret til kommunene uten først å ha utredet kostnadene. Det er lagt opp til at dette skal gjøres av kommunene i forbindelse med vurderingen av hva som er et ”tilfredsstillende tilbud”.

Det er store forskjeller mellom kommunene både i størrelse og velstand, noe som kan medføre en uensartet dekning av veterinærberedskap på landsbasis. Kommunens økonomi er fra før sterkt presset, og flere av kommunenes oppgaver blir i dag ikke tilfredsstillende utført, jf. skole og sosial/helseadministrasjon. Dyrebeskyttelsen Norge ser ikke at det er formålstjenlig å overføre ansvaret for utøvelsen av nok en tjeneste til kommunen, uten at dette blir økonomisk kompensert.

Konklusjon

- 🐾 Overordnet ansvar må fremdeles ligge hos Staten.
- 🐾 Det må utvikles minimumskrav når det gjelder ”tilfredsstillende tilgang”. En risikovurdering må legges til grunn for dette.
- 🐾 Veterinærvakten skal i utgangspunktet være en frivillig ordning, men dyrehelsepersonell vil få plikt til å delta hvis en frivillig avtale ikke kommer på plass.
- 🐾 Veterinærdekning og -vakt må gjelde alle dyr, inklusive akvakultur.
- 🐾 Det økonomiske perspektivet må utredes før ansvaret evt. overføres.

Dyrebeskyttelsen Norges kommentarer/endringsforslag til lovt teksten

- 🐾 § 1. Lovens formål
 2. ledd: *Beholdes slik den er i dag*
- 🐾 § 3 Lovens virkeområde
 1. *Kommunen har ansvar for å sørge for nødvendig tilgang på dyrehelsepersonell i kommunen. Kommunen kan bidra til nødvendig tilgang på dyrehelsepersonell ved å ansette personell i kommunale stillinger eller gi driftstøtte til veterinærer i kommunen.*

Kommunen har ansvar for å etablere en klinisk vakt for dyrehelsepersonell i kommunen. Vakt deltakelse baseres på frivillighet, og kommunen inngår avtale med yrkesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring for deltakelse.

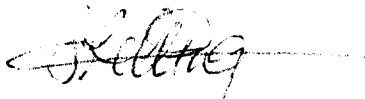
2. Kommunen kan, hvis det gjennom frivillige ordninger ikke er mulig å dekke opp den kliniske vakttjenesten, bestemme at praktiserende dyrehelsepersonell skal delta i den kliniske vekten på det stedet de utfører sin virksomhet i henhold til betingelser avtalt med yrkesorganisasjonene. Plikt til å delta i vakt begrenses i forhold til type praksis den enkelte yrkesutøver driver daglig. Plikten til å delta i vakt faller bort ved gyldig forfall, og det må tas hensyn til praktiserende

dyrehelsepersonells behov for ordnet fritid.

3. Departementet kan gi nærmere forskrift om gjennomføringen av bestemmelsene i denne paragrafen.

Med vennlig hilsen
Dyrebeskyttelsen Norge

Siri Relling
Sekretariatsleder

(sign.)

Jannicke Gram
Juridisk rådgiver